

DIUMENGE III DE QUARESMA (C)
Homilia del P. Josep Miquel Bausset, monjo de Montserrat
24 de març de 2019

En el nostre camí cap a la Pasqua, el temps de Quaresma, germanes i germans, és un temps de gràcia i de conversió. I és avui, en aquest tercer diumenge de Quaresma, quan Jesús a l'Evangelí ens recorda la importància de la paciència i també ens demana corregir, esmenar o canviar el nostre estil de vida, quan la nostra manera d'actuar no està d'acord amb el seu missatge. L'exemple de la figuera que no donava fruit i la paciència de l'amo (després que el vinyater li demanés que esperés una mica a arrencar l'arbre) és una invitació a obrir el nostre cor a la conversió, a acollir el Regne, a perseverar i a mantenir-nos fidels a la missió que hem rebut.

La fe que rebem de Déu és un do, un regal. I per això l'hem d'acollir i de viure amb profunditat, intensament. No d'una manera superficial o a mitges. No amb paraules sinó amb fets, amb obres i de veritat. Perquè si no és així, serem com la figuera que no donava fruit. La fe l'hem de viure ben fonament, arrelats a l'Evangelí. No perduts o desorientats entre el brancatge.

Dissortadament, cada vegada més, vivim en un món d'aparences i sense referents sòlids, un temps de promeses incomplertes i de mentides o de mitges veritats. Dissortadament vivim en un món que deixa Déu de costat (Déu i els germans) i que per això mateix és un món buit. De fet, hi ha gent que viu la seva vida com si fos un joc, una farsa, una comèdia o un carnaval. I és que quan deixem de costat l'Evangelí i el compromís pel Regne, quan ens omplim de paraules que no tenen cap significat, quan vivim només d'aparences o quan actuem d'amagat, som com aquella figuera de l'Evangelí, sense fruit, sense obres. Al nostre cor, sovint ple de xerrameca, encara hi ha força forats negres on encara no hi ha arribat la llum de l'Evangelí. I per això ens trobem desencisats, perduts i desanimats. Quan la mentida o l'engany s'instal·la en el nostre cor, la nostra vida queda buida i sense sentit. Quan deixem de ser allò que hauríem de ser, quin sentit té allò que fem?

Amb tot, cal que redescobrim el Déu de les oportunitats, que una i una altra vegada es mostra pacient, ja que el nostre Déu és un Déu que no es cansa mai d'esperar-nos i que per això mateix ens crida a la conversió. A tornar cap a ell. A deixar de banda els ídols que ens esclavitzen, per tal d'acollir l'Evangelí. Però també ens demana una actitud ferma i decidida. Un mirar endavant, sense nostàlgies ni trampes. L'Evangelí ens demana d'apostar-ho del tot pel Regne, sense reservar-nos per a nosaltres res de res. L'Evangelí ens demana de viure sense fingiments, no sigui que actuant així ens passi com el que li passà a una gran part del poble d'Israel en el camí cap a la terra promesa, que *“no foren agradables a Déu”*.

Jesús desemmascara els qui, hipòcritament, es creuen millors que els altres: *“¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus?”*. Per això la Quaresma, germanes i germans, és una crida a la conversió. A viure de debò la nostra fe. Si pel contrari la nostra resposta a Déu és un *“anar fent”* o un viure a mitges, com sempre, sense esma, sense acollir amb goig el do que Déu vessa en nosaltres, estarem perdent el temps. No podem convertir la nostra vida en un joc, en una comèdia o en un carnaval. No podem jugar brut i fer de la nostra vida una farsa, una mentida davant el món. Hem de viure orientats a Déu. Hem de tornar a la part de Déu. No podem continuar vivint centrats en nosaltres mateixos o tancats en petits grups excloents. La conversió és una resposta a l'amor de Déu i per això només l'amor dona sentit a la nostra vida.